

Júlia

Világszerte Nr. 1

Sarah Morgan

Hallgass anyádra!

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Sarah Morgan, 2012 – Harlequin Magyarország Kft., 2016
A JÚLIA 600. eredeti címe: *The Forbidden Ferrara (Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)*
Magyarra fordította: Várnai Péter

Nyomtatásban megjelent: a JÚLIA 600. számában, 2016
Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-407-292-8

• *Kép:* Harlequin Books S.A.
A borítón szereplő alkotás a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás alapján került felhasználásra.

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Harlequin Magyarország Kft., 2016

- *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1122 Budapest, Városmajor u. 11.
- *Felelős kiadó:* dr. Bayer József
- *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix
- *Telefon:* +36-1-488-5569; *e-mail cím:* harlequin@eharlequin.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:
www.harlequin.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

1. FEJEZET

A tárgyalóasztal körül döbrent csönd támadt. Santo Ferrara mosolyogva hátradőlt a székén.

– Bizonyára egyetértenek velem abban, hogy ez az elgondolás roppant érdekes – mondta.

– Neked nyilván elment az eszed – vette át a szót a bátyja. Cristiano nemrégiben visszafogta üzleti tevékenységét, hogy több időt tölthessen a családjával. – Ez az elgondolás nem érdekes, hanem megvalósíthatatlan.

– Csak mert te kudarcot vallottál vele? Ne vedd ennyire szívedre a dolgot! Semmi szokatlan nincs abban, hogy egy férfi veszít a küzdőszelleméből, mert a felesége és a gyermekei kötik le a figyelmét.

Santo, aki csakis a munkának élt, jóindulatú megértést csempészett a hangjába. Magában azt is elismerte, hogy kicsit talán féltékeny a bátyjára, akinek a magánélete ugyanolyan sikeresen alakult, mint a karrierje. Azzal vigasztalta magát, hogy előbb-utóbb őt is kegyeibe fogadja majd a szerencse.

– A bátor hős lelép a színről – tette hozzá gúnyosan. – Ne csinálj nagy ügyet ebből! A legkeményebb fickó is ellágyul, ha odahaza három nő zsongja körül.

Az igazgatóság többi tagja ideges pillantásokat váltott, de inkább bölcsen tartották a szájukat, miután Cristiano éles pillantást vetett rájuk.

– Ennek a cégnek még mindig én vagyok az elnöke – mondta.

– Így igaz. Kényelmes pozíciót töltesz be, miközben otthon pelenkákat cserélgetsz. A briliáns üzleti ötleteket pedig ránk hagyhatod.

Santo kihívó megjegyzése örömtelen mosolyt csalt a fivére ajkára.

– Elismerem, hogy a javaslatod érdekesen hangzik. Nagyon is kifizetődő lehetne, ha hozzáépítenénk a szállodához, és bővítenénk a sportolási lehetőségek kínálatát, mert úgy feltehetően több fiatalt vonzanánk ide. A terjeszkedéshez azonban – Cristiano arcán árnyék suhant át – szükséged lenne Baracchiék földjére. Az öreg Baracchi pedig előbb ereszt golyót a fejébe, semmint lemondana a tulajdonáról.

A derűs civódásból elkecsereedett vita lett. Az asztalnál ülők lesütötték a szemüket, mert mind ismerték a Ferrara és a Baracchi család történetét. Egész Szicília ismerte.

– Ez legyen az én gondom! – felelte Santo, mire Cristiano mérgesen hátratólta a székét, felállt, és a hatalmas ablakhoz lépett, amely a napsütésben csillogó Földközi-tengerre nézett.

– Azóta, hogy átvetted a cég irányítását, nagyon ügyesnek bizonyultál – mondta az öccsének. – Olyan dolgokat valósítottál meg, amelyek nekem eszembe sem jutottak. – Cristiano visszafordult. – Ezzel a tervvel azonban fel fogsz sülni. Olajat öntesz a nemzedékek óta parázsló tűzre. Ne kavard fel a kedélyeket!

– A legsikeresebb szállodánkká fogom változtatni a Ferrara Beach Clubot.

– Szép álmom, de nem lesz belőle valóság.

Santo elmosolyodott.

– Akarsz fogadni?

Cristiano viszonzta az öccse mosolyát.

– Ez itt most nem egy családi perpatvar. A legkomolyabban beszélek. Mondj le erről a tervről!

– Legfőbb ideje, hogy eltemessük a régi sérelmeket.

– Ezzel éppen hogy felszítanád az ellentéteket – mondta Cristiano komoran.
Santo kezdte elveszíteni a türelmét, noha a Baracchi név benne is sötét, vészterhes emlékeket idézett fel.

– Nem én tehetek arról, ami Baracchi unokájával történt. Te is tudod, mi az igazság.

– Itt nem igazságról vagy észérvekről van szó, hanem érzelmekről és mélyen gyökerező előítéletekről. Nagyvonalú ajánlatot tettem az öreg Baracchinak, de ő inkább hagyná, hogy éhen vesszen a családja, semmint átengedje a földjét a Ferrara családnak. A tárgyalásaink nem vezettek eredményre.

– Eddig nem. Ez azonban nem jelenti azt, hogy én ne kezdhethném újra őket.

Az asztalnál ülők egyike megköszörülte a torkát.

– Az ügyvédjükként kötelességem, hogy felhívjam a figyelmüket...

– Ne jöjjünk elő kicsinyes ellenvetésekkel, ha kérhetem – szolt közbe Santo, de a szemét közben sem vette le a bátyjáról, és hozzá beszélt, amikor folytatta: – A felvetésedet üzleti szempontból semmi sem indokolja, csupán az, hogy nem szeretnéd, ha újra összetűznénk Baracchiékkal. Gyávának tartasz engem?

– Nem, és éppen itt van a kutya elásva. Te a bátorságodat és az eszedet veted be, Baracchi azonban mindkettőnek híján van. Az öcsém vagy, Santo. – Cristiano hangja őszinte aggodalomról árulkodott. – Giuseppe Baracchi indulatos öregember, és gyűlöl téged.

– És beijedt öregember is, akinek anyagi nehézségei vannak.

– Nem elég súlyosak ahhoz, hogy pénzt fogadjon el a Ferrarától. A beijedt öregemberek veszélyesek. A szállodát csak anya kedvéért tartottuk meg, mert ez volt apa első háza. Én azonban beszéltem anyával, és...

– A szállodát nem adjuk el. Kibővítem, és ehhez szükségem van a szomszédos területre. Az egészre. A teljes öbölre – jelentette ki Santo, és ügyet sem vetett a vadul gesztikuláló ügyvédre.

– Kell az a hely a vízi sportok számára. És a strandéttermet is meg akarom szerezni. Nem a régi ellenségeskedést akarom felszítani, csak az üzleti érdekeinket védem. Ha a vendégeink a parti étterembe járnak enni és naplementét nézni, mi bevételről esünk el.

– És ezzel máris eljutottunk a második gondolhoz. A strandéttermet Baracchi unokája vezeti. Mit gondolsz, mit tesz majd Gia, ha értesül a tervedről?

Santónak ezt nem volt nehéz elképzelnie. Gia Baracchi minden eszközt bevetve harcolna ellene. És ennek nemcsak az évek óta tartó viszálykodás lenne az oka, hanem a kettejük személyes története is. Santo ugyanis nem mondott el mindent Cristianónak. A családjukban nem szoktak titkolózni egymás előtt, neki azonban volt egy sötét titka, amelyet gondosan őrzött, nehogy napvilágra kerüljön.

Meglepve tapasztalta, mennyire felzaklatta már az is, hogy most erre gondolt. Homlokráncolva az ablak felé fordult, de valójában sem a tengert, sem a strandot nem látta. Lelki szemei előtt csakis a hosszú lábú és tüzes vérmérsékletű Giacinta Baracchi jelent meg.

– Az a nő gyűlöl téged – tette hozzá Cristiano.

Gyűlölet lett volna? Nem sokat beszéltek azon az estén. Vagyis egyáltalán nem beszéltek. Akkor sem, amikor letépték egymásról a ruhát, mert heves vágy lobogott bennük. Az egész vad, érzéki kaland közben egyetlen szót sem váltottak. Ösztöne azt súgta Santónak, hogy Gia ugyanúgy őrzi ezt a titkot, mint ő. És ez most kimondottan jól jön majd a tárgyalásokon.

– Az a hely korábban csak egy halom roskatag faasztalt jelentett a strandon, Gia vezetése alatt azonban egész Szicília egyik legkeresettebb étterme lett belőle. Azt mondják, remekül főz. – Cristiano aggodalmasan ingatta a fejét. – Lőporos hordót készülsz kinyitni, Santo. Ennek emberhalál lesz a vége.

Carlo, a cég jogásza hangosan felnyögött, Santo azonban sem vele, sem a testvére ellenvetésével nem foglalkozott. Ugyanígy megpróbált nem tudomást venni arról a bizsergető izgalomról is, amely azonnal elfogta, amint Giára gondolt.

– Ez a viszálykodás már túlságosan régóta tart. Ideje, hogy véget vessünk neki – mondta.

– És azt mégis hogy képezed? – Cristiano hangja nyers és kedvetlen volt. – Giuseppe Baracchi

elvesztette az unokáját, az egyetlen fiúörökösét, aki egy autóval felcsavarodott egy fára. A te autóddal, Santo. Arra számítasz az öregtől, hogy most majd kezdet szorít veled és eladja neked a földjét?

- Baracchi üzletember. Vonzó ajánlatot teszek neki.
- Mikor? Mielőtt rád lő, vagy majd csak utána?
- Nem fog rám lőni.
- Igaz, nem is kell megtennie, mivel Gia majd megelőzi – mondta Cristiano mogorván.

Gia levette a grillről az elkészült halat, és tányérra tette. Arca kipirult a tűz melegétől.

- Így ni, az utolsó vörös sügér is megvan – mondta. – Flavia?
- Flavia kiment, és annak a Lamborghininek a vezetőjét kukkolja, amely éppen most állt meg a bejárat előtt. Tudod, hogy a luxus a gyengéje. Tedd ide azt a halat is! – Ben még több tányért rakott a karjára. – Hogy van a nagyapád?
- Nem túl jól. Már ahhoz sincs ereje, hogy jó szokása szerint minden miatt morgolódjon. – Gia aggódott az öregúrért, és eldöntötte, amint lélegzethez jut, rá is néz. – Boldogulsz odakint? Mondd meg Flaviának, hogy dolgozzon, és ne a vendégeket zaklassa!

– Ezt inkább mondd meg neki te! Én nem merem. – Ben ügyesen kikerülte a fiatal nőt, aki éppen beviharzott a konyhába. – Hé, Flavia, vigyázz! Különben mehetsz ki a tengerre, hogy másik sügért fogj.

- Nem fogjátok elhinni, ki bukkant fel odakint!
- Szolgáld fel az ételeket, Ben, mielőtt még kihűlnek!

Gia úgy döntött, hagyja, hogy az izgatott Flavia kibeszélje magát. Tapasztalatból tudta, hogy ezzel időt takarít meg.

– Különleges személy lehet – mondta Flaviának mosolyogva, miközben olívaolajat csepegtetett a frissen kifogott kagylókra. – Ennyire izgatottnak még soha nem láttalak, pedig sok híresség megfordult már nálunk.

Flavia hátralesett a válla fölött, és elragadtatott sóhajt hallatott.

- Élőben még dögösebb, mint a fényképeken.
- Bárki is az, remélem, foglalt asztalt, különben el kell utasítanunk. Telt házunk van.
- Őt senki sem utasítja el – mondta Flavia áhítatosan. – Santo Ferrara az, személyesen.

Giának elakadt a lélegzete. A serpenyő kicsúszott a kezéből, és beleesett a tűzbe, a drága kagylókkal egyetemben.

- Az nem lehet. Ő soha nem tenné be a lábát az én éttermembe – mondta.

Nem merné megtenni, fűzte hozzá magában.

Flavia kíváncsian nézett rá.

- Miért ne jönne ide? A családja szállodája itt van a szomszédban, és te remek konyhát viszel.

Flavia nem itt született, különben tudna az évtizedes családi viszálkodásról. Mindenki tud róla. Ráadásul a Ferrara Beach Club a Ferrara lánc legkisebb és legjelentéktelenebb szállodája. Ugyan miért fáradna el ide Santo?

Gia annyira zavarodott volt, hogy megégette a karját a grillráccsal. A fájdalom észhez térítette. Sietve felkapdosta a földről a kagylókat, megmosta és csinosan elrendezte őket két tányéron.

– Ez a teraszon ülő idős páré. Ma ünneplik a házassági évfordulójukat, úgyhogy légy nagyon kedves velük!

Flavia döbbenten meredt Giára.

- Minden közönséges vendéggel úgy bánasz, mint egy királlyal, amikor viszont egy valóban fontos ember bukkan fel itt, levegőnek nézed. Nem tudod, ki ez? A híres Ferrara, a Ferrara szállodalánctól!
- Tudom, kicsoda. Ő nem fog itt enni.

Egy Ferrara soha nem ülne le egy Baracchi asztalához. Gia nem tudta, mit akar itt Santo, de rémületébe és felháborodásába rossz előérzet vegyült. Fontos okának kell lennie, hogy a férfi felbukkant itt, ráadásul éppen vacsoraidőben, amikor a legtöbben vannak az étteremben.

Giát rémület fogta el. Ne, csak azt ne! Santo nem tudja. Nem tudhatja!

Flavia fejcsóválva kivitte a rendelést, Gia pedig gyorsan vizet engedett megégett karjára, és megpróbálta elhíttetni magát, hogy Santo látogatása semmi szokatlant nem jelent. Ferrarának a békülési szándékuk jeleként többször meglengették már a pálmaágot, amelyet az öreg Baracchi aztán mindig a lábuk elé hajított. Azóta azonban, hogy Gia bátyja meghalt, Ferrarának nem tettek újabb kísérletet a közeledésre. Egészen mostanáig.

Gia gépiesen kihúzott egy fokhagymát a fejmagasságban lógó kötegből. Ő maga természetesen, akárcsak a többi fűszernövényt. A kertészkedést majdnem annyira élvezte, mint a főzést. A konyhai munka a nyugalom és a biztonság érzésével ajándékozta meg, amelyet odahaza nem ismert.

Gyakorlattan felaprította a fokhagymagerezdeket, s közben megpróbált rendet teremteni a gondolatai között. Ha nem lenne félhívója, hogyan fogadná Santo Ferrara felbukkanását? Hidegen. Üzletasszonyhoz méltóan.

– *Buonasera, Gia!*

A mély férfihang hallatán a lány megpördült a tengelye körül, és akár egy fegyvert, maga elé tartotta a kést. Santo hangját egy emberekkel teli helyiségben nem ismerte volna fel, a szemét azonban bárhol és bármikor.

Gia mindmáig nem felejtett el, milyen vágy lobogott Santo szemében, amikor ők ketten három éve egymásra vetették magukat a félhomályban. A férfi válla azóta egy árnyalattal még szélesebb lett, az izmai kidolgozottabbak, de egyébként semmit sem változott. Fellépése még mindig a született győztes megingathatatlan magabiztosságáról árulkodik, modora ugyanolyan sima, mint a lakk a Lamborghinijén.

– Ez aztán a meglepetés! A Ferrara fivérek nem szoktak leereszkedni az elefántcsonttoronyukból, hogy elvegyüljenek a magunkfajta közönséges földi halandók között. Kémkedni akarsz a konkurenciánál? – próbálta meg a lány hűvös ironia mögé rejteni a rémületét.

Santo vajon tudja? Rájött már, hogy velem volt együtt azon az éjszakán? – találgatta. A férfi ajkán halvány mosoly jelent meg, és ez egy pillanatra megzavarta a lányt. El kellett ismernie, hogy Santo szája szép és érzéki, s mindent összevetve ő maga is vonzó, izgató jelenség.

Azon az estén egyetlen szó nélkül a karjába omlott. Még ma, évek múltán sem tudja megmagyarázni magának, ami akkor történt. Egyedül volt, belesüppedt a bánatba, és egyszer csak egy kezét érzett a vállán. Aztán felgyorsultak az események.

– Sok jót hallottam az éttermedről – válaszolta Santo látszólag közönyösen –, és úgy döntöttem, személyesen győződöm meg arról, valóban annyira jó-e, mint mondják.

Nem tudja! – gondolta Gia megkönnyebbülten. Különben nem vesztegetné csevegésre az időt.

– Nagyon is jó, de ma sajnos nem elégítheted ki a kíváncsiságodat. Telt házunk van.

A lány egy pillanatig sem hitte el, hogy Santo valóban azért jött ide, amit mondott. De akkor miért?

– Ha akarnád, lenne számomra asztalod. Ezt mind a ketten tudjuk.

– De nem akarom. – Gia szorosabban markolta a kést. – Mióta eszik egy Ferrara egy Baracchi asztalánál?

A pillantástól, amelyet a férfi félig leeresztett szempillái alól vetett rá, a lánynak felgyorsult a szívverése.

Santo elmosolyodott. Nem kedvesen, hanem úgy, mint aki biztos a győzelmében.

– Ül le velem az egyik asztalhoz, Gia!

Könnyed hangja olyan meghittséget sugallt, amely valójában nem létezett.

Gia annak idején azért feküdt le vele, mert azon az éjszakán kétségbeesetten emberi közelségre vágyott. Santo viszont csak kihasználta a kínálókozó lehetőséget.

– Ezek itt az én asztalaim, és téged senki sem hívott ide. A saját éttermed itt van a szomszédban. Ott biztosan kiszolgálják, ha nem is olyan jól, mint itt – mondta a lány, és még idegesebb lett attól, hogy a férfi elképesztően nyugodt maradt.

– Beszélnem kell nagyapáddal. Hol találom? – kérdezte.

Szóval ezért van itt. Hogy újabb hiábavaló tárgyalást harangozzon be.

– Eluntad az életed? Tudod, hogy viszonyul hozzád a nagyapám.

– És ő tudja, hogy te hogyan viszonyulsz hozzám?

Az érzéki kalandjukra tett célzás megrémítette a lányt. Santo azzal fenyegeti, hogy leleplezi? Meglehet, csak azért feküdt le vele akkor éjjel, hogy legyen valami a kezében, amivel alkalomadtán nyomást gyakorolhat rá.

– Nagypám nincs jól. Mondd el nekem, amit akarsz! Ezt az éttermet én vezetem.

– A föld azonban a nagypádé.

Gia olvasott arról, hogy Santo átvette a bátyjától a nemzetközi szállodalánc vezetését. Buta volt, amikor azt hitte, a Beach Club Hotel túlságosan kicsi és jelentéktelen ahhoz, hogy érdekelje a nagyfőnököt. Pontosan az ellenkezőjéről van szó. Bővíteni akarja a szállodát, és ehhez...

– A földünket akarod.

– Ami egykor a mi földünk volt – szögezte le Santo. – Amíg az egyik gátlástalan ősöd zsarolással a fél tengerpartot megszerezte magának. Ellentétben vele, én tisztességes összeget ajánlok érte.

Már megint a pénzről van szó. A Ferrarák azt hiszik, hogy mindent megvásárolhatnak, gondolta a lány dühösen. Félelme erősebb lett. Ha Santo kinézte magának azt a földet, ő soha többé nem lesz biztonságban a férfitől.

– Nagypám soha semmit nem fog eladni neked. Csak az idődet vesztegeted. Repülj vissza New Yorkba, Rómába, vagy oda, ahol éppen laksz, és fektesd be máshol a pénzed!

– Itt lakom. – A férfi szája sarka megrándult. – És ezzel a beruházással személyesen én foglalkozom.

Roszsabb hírt Giacinta elképzelni sem tudott volna.

– Mint már mondtam, nagypám nem érzi jól magát. Nem fogom megengedni, hogy miattad felizgassa magát.

– Nagypád erős, mint a bivaly. Nem szorul a védelmedre. – Santo kulturált viselkedésének felső lakkrétege repedezni kezdett. Hangja élesebb lett. – Tudod, hogy elhódítod a vendégeimet?

A magas, jóvágású, nagyvilági férfi vérmérséklete nagyon is heves volt. Giánál jobban ezt senki sem tudta. Egyszer már megégette magát miatta.

– Ha ezen azt érted, hogy csodás környezetben remek ételeket kínálok a hozzám betérőknek, bűnösnek vallom magam.

– Én pedig éppen a csodás környezet miatt vagyok most itt.

Szóval csak azért. Nem miattam, és nem is azért, ami akkor köztünk történt, gondolta a lány.

– Nincs miről tovább beszélünk. Dolgoznom kell – jelentette ki.

Santónak eszébe sem jutott, hogy távozzon. Hanyagul az ajtófélfának dőlt.

– Minek az a kés, Gia? Hogy megvédd magad, ha esetleg rád támadok? Öt másodperc sem kellene hozzá, hogy elvegyem tőled.

– Nekem kettő is elég lenne, hogy a bordád közé döfjem – blöffölt a lány, mert tudta, hogy a férfi jóval erősebb nála.

Santo sötét szeme kihívóan megvillant.

– Mindig ilyen szívélyesen fogadod a vendégeket?

– Te itt nem vagy vendég, Santo.

– Főzz nekem valamit, és az leszek.

– Sajnálom, de ma nem szerepel az étlapon hízott borjú a visszatérése megünneplésére. Most pedig tűnés a konyhából! A foglalásokat egyébként Flavia intézi, de nincs szabad asztalunk. Sem mára, sem máskorra, ha valamikor esetleg újra eszedbe jutna, hogy itt akarsz enni.

– Flavia az a csinos kis szőke?

Gia gondolhatta volna, hogy a férfinak feltűnt Flavia. Nem is ez lepte meg, hanem a szúrás, amely őbelé hasított. Nem kellene érdekelnie, kivel bújik ágyba ez a férfi. Semmit sem akar iránta érezni. Már gyerekkorában megtanulta, hogy a szeretet fájdalommal jár, és ez a szerelemre is igaz. „Soha ne szeress bele egy szicíliaiba!” – adta neki útravalóul nyolcéves korában az anyja, mielőtt örökre eltűnt az életéből.

Gia felindultan megfordult, és folytatta a fokhagyma aprítását.

– Nem kellene késsel dolgoznod, amikor ilyen erősen remeg a kezed. Veszélyes.

Santo hangja túl közlelől jutott el a lányhoz. Érezte a férfi testének melegét, és minden porcikájával kívánta. Ebbe bele kell őrlőni!

– Nem remegek.

– Nem? – A férfi a lányéra tette erős, napbarnított kezét. Ő azonnal visszarepült abba a forró nyári éjszakába, amelyen Santo csókjaitól égett az ajka, és az ő ügyes ujjai juttatták önkívületbe.

– Eszedbe jut még néha?

Felesleges lett volna megkérdezni, mire gondol. Néha? Jóságos ég, ha Santo tudná!

– Eressz el!

A férfi megszorította a lány kezét.

– A konyha tízkor zár. Akkor majd folytatjuk ezt a beszélgetést.

A parancsoló hang kihozta a sodrából Giát.

– A munkám akkor ér véget, amikor az utolsó vendég is távozott. Utána pedig ágyba bújok.

– Azzal a bánatos kutyatekintetű sráccal, aki nálad dolgozik? Ezúttal biztosra mész?

Gia felháborodottan megfordult, és közben véletlenül a férfi kemény, izmos combjához ért. Összerezett, mint akit áram ütött meg. A testük mintha egymásra ismert volna...

– Semmi közöd hozzá, kivel fekszem le.

Találkozott a tekintetük, és néma üzenetet küldött a másiknak, amelyet egyikük sem mondana ki soha. A lány érezte, hogy valahol mélyen megmozdul benne valami. Valami, amiről semmiképpen sem akart tudomást venni.

Nem tudta, mi történt volna, ha Flavia nem éppen ekkor jön vissza a konyhába. Giának a rémülettől kis híján megállt a szíve, amikor meglátta, kit hozott magával az alkalmazottja. Most már biztos, hogy elhagyta a szerencséje.

– Rosszat álmodott ez a kis édes – mondta Flavia, és mosolyogva megsimogatta a karjában zokogó kisleút. – Gondoltam, behozom a mamájához.

Más körülmények között Gia talán elégedetten látta volna, hogy egy Ferrarának is elakadhat a szava. Most azonban lélegzet-visszafojtva nézte, hogy Santo arcán a bosszúság elképedésnek adta át a helyét, miközben a kisleút nézegette, aki az édesanyja felé nyújtogatta a karját. Gia átvette a gyereket Flaviától. Természetesen átvette, hiszen semmi sem volt fontosabb számára a világon, mint a fia boldogsága.

Két dolog történt egyszerre. A kisleú az idegenre szegezte a szemét, és egy csapásra abbahagyta a sírást. Az idegen pedig a gyerekekre meredt, akinek ugyanolyan sötét volt a szeme, mint neki. Santo Ferrara arca krétafehér lett.

2. FEJEZET

Santo hátrált egy lépést, és meglökött egy cserepes fűszernövényt, amely a földre esett.

– Jóságos ég!

A gyerek szája sarka legörbült, és ijedten az édesanyjához bújt. Santo sietve összeszedte magát, de iszonyú erőfeszítésébe került, hogy ne engedjen szabad folyást a haragjának. Semmit sem kellett kérdeznie. Ha nem jött volna rá már első pillantásra, hogy ez a kicsi az ő fia, a Gia szemében megjelent rémület mindenképpen elárulta volna neki.

Most már értette, miért akarta őt mindenáron lerázni a lány. Azt eddig is sejtette, hogy a dolognak köze lehet a közös éjszakájukhoz, azt azonban nem tudta, hogyan függ össze vele. Erre a helyzetre nem lehetett felkészülve. Ismeretlen érzések rohanták meg. Nemcsak düh, hanem ösztönös vágy is arra, hogy megóvja a gyermekét.

Apa vagyok, gondolta. Csakhogy semmi sem olyan, mint amilyennek ő korábban elgondolta. Mindig is tudta, hogy valamikor majd szerelembe esik, megházasodik, és gyermekei születnek. Ugyanúgy megtalálja a boldogságot, ahogyan a bátyja és a húga. Természetesnek vette, hogy ez majd nála is így történik.

Mi mindenről maradtam le? – kérdezte magától gondolatban keserűen. A szülésről, az első lépésekről, az első szavakról... Önkéntelenül is dühösen felmordult, mire a kicsi ijedten kinyitotta a szemét. Santo nagy nehezen nyugalmat kényszerített magára.

– Egy kisfiúnak ilyenkor már aludnia kellene – mondta szelíd korholással a hangjában, amely inkább szólt a gyereknek, mint az anyjának. – Biztosan álmos vagy, *chicco*. Ágyban a helyed.

– Néha rosszat álmodik – mondta Gia feszengve.

Ilyen család mellett nem csoda, gondolta Santo, aztán Gia csinos alkalmazottjához fordult.

– Flavia... Így hívják, ugye? – kérdezte, és megvillantotta legszebb mosolyát, amely soha nem tévesztette el hatását a nőknél.

Flavia arca is felragyogott.

– Igen, Signor Ferrara?

– Négyszemközt szeretnék beszélni a főnöknőjével.

– Nem! – kiáltotta Gia kétségbeesetten. – Ez a pillanat a legkevésbé sem alkalmas...

– Ó, semmi gond – szólt közbe Flavia segítőkészen, és elpirult, amikor Santo hálás pillantást vetett rá. – Majd én lefektetem a kicsit, elvégre én vagyok a dadája.

– A dadája? – kérdezett vissza Santo ingerülten. Az ő családjukban nem volt szükség dadára a gyerekneveléshez. – Maga viseli a gyerek gondját?

– Mi itt mind – mondta Flavia büszkén. – Ezért is van alaposan elkényeztetve. Én vigyázok rá, amikor Gia dolgozik, de most már mindjárt végez. Gyere, kincsem, Flavia nénihez! – tette hozzá, és átvette az álmos kisfiút. Még egy utolsó, epekedő pillantást vetett Santóra, aztán kiment a kicsivel.

A konyhára kínos csönd telepedett. A férfit életében most először hagyta cserben egyik leghatékonyabb fegyvere: az, hogy nagyon ügyesen bánt a szavakkal.

Santo nem tudta, mit mondjon. Láthatóan Gia sem. Bonyolultabb már nem is lehetett volna a helyzet. Igazából soha nem beszélgettek egymással, még azon a forró, szerelmes éjszakán sem. Santo messze nem volt tapasztalatlan szerelmi téren, ám az, ami akkor éjjel történt, még ma is rejtély volt számára.